

Προορισμός του φύλλου μας είνε να χτυπά κάθε κοινωνική σπιλά

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΖΑΜΙΑ ΤΟΥ 1919

Σεπτέμβριος

Κατά τὴν μῆνα τούτου γίνονται αἱ μεταθέσεις τῶν δακάλων. Τοιοῦτοτρόπως δικαιολογεῖται ἡ ὑπαρξίς ἐπιθεωρητῶν, Ἐκποτικῶν Συμβουλίων καὶ Πανδημοδιδασκαλικοῦ Συνδέσμου Κουκμηίδου καὶ περιχώρων. Ἡ Κυβέρνησις ἐφ' ἑτέρας ἀποφασίζει νὰ μοιρῶσιν ἀπὸ τῶρα τὸν πρὸς σκορὰν ἀναγκαζοῦντες σίτον, ἀλλὰ πραγματοιοεῖ τὴν ἀπόφασίν τῆς τὸν ἐπόμενον Αὐγῆστον, χάριν τοῦ γενικοῦ κανόνος. Ἡ κἀλτσα τοῦ στρατιώτου ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῆ ἐπὶ ποδῶν τοὺς πάντας. Χοροὶ, θέατρα, λαχεῖα, ἀλληλογραφία φλογερὰ καὶ πυρετώδης. Μία δασκίλα προσέφερε μίαν καὶ ἡμίσειαν κἀλτσαν καὶ ἓν ποίημα ἑπὶ τοῦ ἱεροῦ σιστοῦ, ἀφοῦ διέκοψε τὰ μαθήματά τῃ ἐπὶ τρεῖς μῆνας! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κόσμος καταλαμβάνεται ἀπὸ μίαν μανίαν διὰ τὴν κἀλτσαν. Εἰς τὸ σπλίτ γίνονται καθημερινῶς σκηναί, διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἐννοοῦν νὰ πιάσουν τὸ μαγεῖσμα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες μετ' ὀλίγον δὲν θέλουν πλέον νὰ ἐργασθοῦν. Καταγίνονται ὅλοι πλέκοντες κἀλτσες ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Πολλοὶ ἐκ τῶν πλουσίων μας ἀναυρίσκονται νεκροὶ εἰς τοὺς δρόμους μετὰ τὴν κλῆσιν καὶ τὴν καλτσοβελῶνα στὸ χέρι. Ἡ Κυβέρνησις πρὸς καταπολέμησιν τοῦ νέου τούτου κακοῦ, καταργεῖ ἐπὶ ποινῇ θανάτου κάθε εἶδος κἀλτσας καὶ ὑποδύσεως, κ' ἔτσι μένομε ὅλοι ἐπιπύργοι.

Ὀκτώβριος

Ὁ καιρὸς συννεφώδης καὶ αἱ βροχαὶ ἀκατάπαυστοι. Ἐνεκα τῶν πολλῶν βροχῶν σαπίζον τὰ γόστια εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ μυαλά εἰς τὰ κεφάλια τῶν ἀρομδίων. Ἡ ἀλυκὴ τοῦ Πολυχνίτου παρ' ὅλον τὸ περσινοὸν πάθημα ἐδρίσκεται κακῶς ἐστεγασμένη καὶ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς κατορθώνει διὰ τῆς στέγης νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς κλέπτῃς καὶ νὰ παρασύρῃ τὰ βουνά τοῦ ἁλατος.

Ἐκείνο τὸ ὄσιον θὰ ἀπομείνῃ θὰ ἔχη τὴν περιεργον ἰδὸτητα νὰ φυράσῃ κατακλητικὰ ἀπὸ τὰ μονοπωλεῖον μέχρι τοῦ πρὸς δὲν ὄρον. Οὕτω ἡ φύρα ἀπὸ τοῦ μονοπωλεῖου μέχρι τοῦ μέσου τῆς πόλεως θὰ εἶνε 4 ο)ο, μέχρι τῆς Μόριας 40 ο)ο, μέχρι Ντυπίου 80 ο)ο καὶ μέχρι Ἀγιάσου ἡ φύρα θὰ γυρῆ καὶ ῥέστα.

Διὰ νὰ ἀποφύγουν εἰς τὸ μέλλον ὅλες αὐτὲς τῆς ἀναποδίδς θὰ κτίσουν στέγασμα στερεὸν πρὸς κἀλύψιν τοῦ ἁλατος. Τὸ στέγασμα τούτο θὰ ἀνεγερθῇ διὰ μεισοτοικῆς δημοπρασίας. Δὲν θὰ κοστίσῃ παρὰ μόνον τὸ σχέδιόν του. Ὡς ξυλεία θὰ χρησιμοποιοῦν ἡ ξυλεία τῶν παραπηγμάτων. Προϋπολογισμὸς ἀγροφός.

Ἡ φιλανθρωπία προοδεύει. Τόσον οἱ ἰδιῶται ὅσον καὶ τὸ κράτος δὲν ἀφίουν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ τὴν ἐπιδηλώσουν. Τοιοῦτοτρόπως ἕνας ἰδιώτης θὰ διενεργήσῃ λαχεῖον ὑπὲρ τῆς κἀλτσας τοῦ στρατιώτου, ἐκδόσας γραμματῖα ἀξίας τριῶν χιλιάδων καὶ διαθέσας ἀντικείμενα τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἀφ' ἑτέρου θὰ βάλῃ διατίμησιν παλαμίδα εἰκοσι δραχμῶν διὰ νὰ φάγῃ ἀφθάνως ὁ πεινασμένος λαός.

Νοέμβριος

Εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τὸν χειμῶνα. Τὰ πολλὰ νερά ἔχουν ἀποτελεματώσῃ τοὺς δρόμους. Ἀποτελεματώθησαν καὶ πάντα καὶ... ὅλα τὰ ζητήματα.

Κανεὶς Νομομηχανικός δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ κἀμῃ σχέδιον ἀποξήρανσεως τῶν γενομένων τελμάτων.

Ἐν τούτοις ἡ ὀργάνωσις τῶν δημοσίων ἔργων ὀργαίξει εἰς δράσιν καὶ ἐνεργείαν. Γίνεται ἡ δεκάτη καταμέτρησις τ. ὁ δρόμου Ἀσώματου καὶ δίδεται τὸ δέκατον πεντακοσιό-

δραχμον «κατὰ σύστασιν τῆς νομαρχίας» εἰς τὸν νομομηχανικόν. Τὸν ἄλλον μῆνα θὰ γίνῃ ἡ ἐνδεκάτη καταμέτρησις καὶ οὕτω κατ' ἑξῆς. Κατόπιν ὁ τρομερὸς ὀφθαλμὸς τῶν δημοσίων ἔργων σταματᾷ εἰς τὰ ἔλη τῆς Γέρας. Ὁ Νομομηχανικός προτείνει εἰς τοὺς Γεραγῶτας νὰ βγάλῃ σχέδιον καταναγκαστὸν· οἱ Γεραγῶται δὲν δέχονται τὴν πρότασιν καὶ ζητοῦν ν' ἴδουν πρῶτον τὸν προϋπολογισμὸν. Ὁ Νομομηχανικός ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του ἀλλὰ καὶ οἱ Γεραγῶται ἐπιμένουν εἰς τὴν ἰδικήν των ὁπότε λαμβάνουν διαταγὴν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως. Οἱ Γεραγῶται ὑποχωροῦν. Γίνεται τὸ σχέδιον ἀντὶ (10.000) δέκα χιλιάδων δραχμῶν καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἔργου καὶ τὴν ἀποτελεμάτωσιν τῶν ἐλῶν δημοσιεύεται καὶ ὁ προϋπολογισμὸς δηλαδή δέκα χιλιάδες διὰ σχέδιον (15.000) δέκα πέντε χιλιάδες ἀμαζιάτικα (3.000) τρεῖς χιλιάδες ἐργατικά, (35.000) τριάκοντα πέντε χιλιάδες διὰ τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς διαχειρίσεως, (100.000) ἑκατὸν χιλιάδες δι' ἐπανάληψιν τῆς ἀποτυχούσης ἐπιχειρήσεως κατὰ τὸν προσεχῆ Μάιον, (15.000) δέκα πέντε χιλιάδες διὰ χαντάκια, (20.000) εἴκοσι χιλιάδες διὰ καρφιά πρὸς σταματισμὸν τῶν ἔξωθι εἰσερχόντων ὑδάτων, (25.000) εἰκοσιπέντε χιλιάδες διὰ τὴν τρύπα τοῦ νεροῦ, καὶ... τρέχα γύρευε τὸν πάτο τῆς τρύπας. Οἱ Γεραγῶτες ἀναγκάζονται τότε νὰ ἐκπατρισθῶσι καὶ νὰ φύγωσι σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς τὴν Ἀμερικὴν διότι τὰ νερά τοῦ κατακλυσμοῦ ἐκάλυψαν τὸν Σκόπελον.

Δεκέμβριος

Ὁ ἥλιος εἰς τὰ... φανάρια καὶ ἡ σελήνη στὸν περιπατο. Ὅλα πλέον θὰ πᾶνε πρίμα. Μόνον τὸ Ἡρῶν μᾶς ἐμάρυνε καὶ τὸ Ἡρῶν ἀρχεῖ νὰ ἀνεγείρῃται, κατὰ τὰ σχέδια καὶ τοὺς προϋπολογισμοὺς ποὺ ἀνεφέραμεν. Ἐπὶ τοῦ Ἡρῶου θὰ τεθῇ ἐπιγραφὴ μετὰ μεγάλα γράμματα. «Ἐνθάδε κείνται οἱ ἥρωες νεκροὶ τῶν τριῶν πολέμων». Κατόπιν ὁμοῦ μακρᾶς συσκέψεως θὰ κριθῇ καλὸν νὰ σκεπασθῇ τὸ Ἡρῶν μετὰ σάνιδας, καὶ νὰ τεθῇ ἐπιγραφὴ μετὰ μεγάλα γράμματα: «Ἐνθάδε κείνται τὸ Ἡρῶν μετὰ τοὺς ἐπιζήσαντας τῶν τριῶν πολέμων». Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τὸ χρῆμα χάνει τὴν ἀξίαν του. Ὁμι δὲ μᾶς ἀπειλεῖ ὁ Μπλοσεβικισμὸς, ἀλλὰ αἱ μονάδες θὰ ἀντικατασταθοῦν μετὰ χιλιάδας καὶ αἱ χιλιάδες μετὰ ἑκατομμύρια. Οὕτω διὰ τὴν μετατόπισιν μᾶς παράγας θὰ χρειάζονται 7 ἑκατομμύρια δραχμαί. Διὰ τὴν ἐπισκευὴν δύο τζαμιῶν καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ Γυμνασίου 8 ἑκατομμύρια. Διὰ τὴν τρύπαν τῆς Μεγάλης Λίμνης 40 ἑκατομμύρια. Τὸ κρέας ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς διατιμῆσεως θὰ πωλεῖται πρὸς 10 χιλιάδας τὴν ὀκῶν. Ἡ παστὴ παλαμίδα ἐπίσης. Ἐνὰ ἀγρὸ χιλίας δραχμᾶς κελ. Ἀναλόγως θὰ ὑψωθοῦν καὶ οἱ μισθοὶ τῶν ἐμποροδραγγῶν κατὰ 5 τοῖς ἑκατό. Δηλαδή οἱ λαμβάνοντες 70 δραχμᾶς θὰ λήθουν 73 καὶ μισή. Ἄν καὶ πρὸ πολλοῦ ἐπὶ καταγορευθῶν Β. Δ. ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἡ λέξις «κἀλτσα» ἐν τούτοις μετὰ ἐτοιμάζον κἀλιν λαχεῖα καὶ χοροὺς κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν γιὰ τὴν κἀλτσαν τοῦ στρατιώτου ὁπότε καὶ ἐγκλείονται εἰς φρενοκομεῖα.

ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Σήμερον τὰ Φῶτα καὶ οἱ φωτισμοὶ καὶ χαρὲς μεγάλες μᾶ καὶ ἁγιασμοί. Σήμερον Χριστέ μου ποῦ στὸν Ἰορδάνη βάπτισμα λαμβάνεις ἀπ' τὸν Ἰωάννη. Καὶ τὸ πνεῦμα τ' ἅγιο σὺν περιστορᾷ φῶς παντοῦ σκορπίζε λάμψιν καὶ χαρὰ.

Στείλε φῶς Χριστέ μου μέσα στο μπακράτσι
 και στην άγιαστούρα να μαζέψ' χαράτσι.
 Και παντού να λάμψη τριχωτή μαυρίλα
 κι' ανοικτά εις ὅλους τῶν σπιτιῶν τὰ πύλα.
 Ἰουδαίου νάματα ἕκαστος νὰ βλέπη
 και νὰ κἀνη θαύματα ἢ παπάδων τσέπη.
 Στείλε φῶς Χριστέ μου μετὸ περιστέρι
 νὰ φωτίσῃ λίγο τὰ δικὰ μας μέρη.
 Μάθε πῶς τὸ γκάσι πλειὰ δὲν μᾶς γουστάρει,
 κι' ἕνας τενεκὲς του ἕνα κατοστάρει,
 ποῦ τὸ φῶς του τῶρα μερικὸς θαμβῶνει,
 και τὸ σκότος ὅλους τοὺς λοιποὺς στραβῶνει.
 Και στὴ Δημοσχία στείλε φῶς Χριστέ
 γιατί εις τοὺς δρόμους σκοντοφυλοῦν λησταί.
 Φῶς εις τὰ μιζέλια χῦσε και στὸ ρυζί,
 σκότος εις τὴ ζάχαρη γιατί φωσφορίζει.
 Σκότος στοὺς φουρνάρηδες γιατί ὁ φουῆνος φέγγει
 τὰ ψωμιά μετ' ἄλευρο πάντα φέρνει τέγγει.
 Σήμερον τὰ φῶτα και οἱ ἀγιασμοὶ
 και χαρὲς μεγάλες μὰ και φωτισμοί.
 Φώτισον Χριστέ μου και τὸν Μεταξάκη
 νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ποῖο μακρὸν λιγάκι
 γιατί ἔθαμβώθη μέσα στο Λονδίνο
 δὲν ἀκού' Τιτόνι δὲν δρᾷ Σονίνο.
 ποῦ ζητοῦνε Σύμωρη Κέρκυρα και Πόλη
 κι' ἤμπανε στ' αὐτιά μας ὅλοι οἱ διαβόλοι.
 Κι' ἂν στὴν ἐνδεκάτη ὅπως λέγει ὦρα
 πῆραμε μπουρλότο μετ' ἡλόγη φόρα,
 σὲ μιὰ ὦρα μέσα κάναμε ἐκεῖνο
 ποῦτανε ἀδύνατο διὰ τὸν Σονίνο.
 Φώτισε Χριστέ μου τὸν κύρ Μεταξάκη
 ὅπου μετ' ἡ Κιβωτοῦ μοιάζει τὸ κοράκι.
 Στείλε φῶς Χριστέ μου και στὴν Ἀρμενίαν
 κι' ἔνωσέ μας πλέον και τὴν ἐκκλησίαν
 και ἀδελφωμένοι ὅλοι μας μαζί
 ἔθνῶν κοινωνία στοὺς ἐξῆς θὰ ζή.
 Φώτισε Χριστέ μου και τοὺς σταυρωτάς σου
 ἔχασέ τα ὅλα ἔχνα τὰ καρφιά σου
 γιατί τῶρα νέον κράτος και ἐκεῖνοι
 κάμουν μετ' Πιλάτον εις τὴν Παλαιοστίνη
 Σχῶρεσέ τους ὅλους ὅσοι σὲ σταυρώσαν.
 Τώρα πλειὰ Ἐρήνη, ὅλοι ἀδελφώσαν.
 Κι' ὅσοι σταυρωθῆκαν γιατὸ ὄνομά σου
 αὐτοὺς σταυρωμένους ἔχε τους σιμά σου.
 Σήμερον τὰ φῶτα και φωτισμοὶ
 και χαρὲς μεγάλες μὰ και ἀγιασμοί.
 Φῶς μέσα στὴ φτώχεια και στὴν ἀρχοντιά
 και ἄς μᾶς φωτίσῃ ὅλους μιὰ Φωτιά!

Α. Κ. Καλαντιάρης

«Καταραμένη — Εὐλογημένη»

(Ὁ παππᾶς μπαίνει ψάλλον στο σπίτι μετὸ μπακράτσι και τὸ σταυρὸ και βρῆκε μόνη τὴν Ἐλένη, κορίτσι ἔξη χρονῶν).

«Ἐπεράνης σήμερον τῆ οἰκουμένη» ...
 Ποῦν' ἡ μάγνα σου, μωρὴ Ἐλένη;
 Εἶναι στο γιὰλό και πλένει.
 Τέτοια μέρη και πλένει; Ἡ καταραμένη!
 Τὰ λεπιά της ποῦ τὰ βαίνει;
 (Ἐρευνῶν κι' ἐνθυλακῶνων) ὦ ἡ εὐλογημένη!
 Πάντα τέτοια μέγα νὰ πλένη.

«ΒΛΑΧΑ»

Τοῦ Καρμιγιώργη πίνετε τὴ «Βλάχα» πατριώτα
 και θὰ νομίζετε ψωμί και ζάχαρη πῶς τρώτε.
 Ὅγδοντα τὴ δὲ πλεῖσθουνε προσφυγικὰ κορίτσια
 κι' ὀγδόντα βάζει μισρωδιὰ γιατὸ ὅλα τὰ καρτίτσια.
 Δίνει ζωὴ και δύναμη, ὅγ' ἦσαν μοναχὰ,
 κι' ἂν οἱ Θεοὶ ἐκάλπιζαν, θὰ κατάνει τὴ Βλάχα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ «Μυτιληνιὸς» συνεκάλεσεν ἅπαν τὸ προσωπικὸν του ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἰδιοῦ τίτου, διευθυντοῦ, συντάκτου, διαχειριστοῦ, διεκπεραιωτοῦ, ρεπορτερ και περιοδύοντος ἀνταποκριτοῦ εἰς τρεῖς ἐκτάκτους συνεχεῖς συνεδριάσεις κατὰ τὰς ἐσοτὰς τῶν Χριστουγέννων, ἵνα γείνη σκέψις ἐπὶ τῆς στάσεως ἣν ὤφειλε νὰ κρατήσῃ ἀπέναντι τῶν Ἀρχῶν ὡς πρὸς τὰ «ἐνσφράγιστα διαχειριστικὰ βιβλία», γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ «Μυτιληνιὸς» δὲν ἔχει οὔτε ἀσφράγιστα τοιαῦτα. Τὸ Συμβούλιον ἤρρισε τὰς ἐργασίας του ἀπὸ τὸν ἀπολογισμόν. Τραβάει ψηλὰ τὸ κάπλωμα, βγαίνουν τὰ ποδάρια του ἀπ' ἐξω, Κλωτσᾷ χαμηλὰ, ξεσκεπάζεται ἡ κοιλία του. Γυρνᾷ ἀπὸ τὸ πλευρὸν, τὴ βρῆσκει ἡ ράχη του. Γυρνᾷ ἀπὸ τᾶλλο, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα. Προχωροῦν ἔπειτα ἐπὶ τῶν ἐκτάκτων κερδῶν. Ἄλλ' ἕνεκα τῆς ἀτιξίας τῶν κερδῶν τούτων τὸ Συμβούλιον κρίνει καλὸν νὰ τὰ ὀνομάσῃ *ἀτακτα* κέρδη. Ἐδῶ πλέον σταματᾷ κάθε σκέψις κι' συλλογισμός. Σ' ἄγχι και πύργῳ τῆς Βαβέλ.

Ἐκρίθη τέλος ὅτι ὤφειλε και ὁ «Μυτιληνιὸς» παντὶ σθένει νὰ φανῇ συνεπὴς πρὸς τὰς ἀνωτέρω υποχρεώσεις και πρὸς τὸν σκόπον τοῦτον ἀπαρσισθη πρὸς *κάλυψιν τῶν ἄλλων υποχρεώσεων* του νὰ κυκλοφορήσουν νέαι ἀπὸ δεῖξεις *πληρυσμῆς* μετ' ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Πρόσθετε εἰς φόρος ἕκ δραχμῶν πέντε (ἀριθ. 5) εἰς ὄφελος τῶν ἐκτάκτων κερδῶν και εἰς βάρος τῶν συγδρομητῶν του». Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ὁ «Μυτιληνιὸς» θὰ γείνη Μιπολσεβίκος!

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κε Τσιν-Τσουν. Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἀκού τὰ ἐπόμενα.

Μιὰ φορὰ ποῦ πῆρε ὁ Χριστὸς και τὸν Ἰούδα μαθητὴ του, βέβαια και τὰ ποδάρια του ἔπλυνε και τὸν καλὸ του λόγο ἔλεγε και καλὸ τοῦ ἔκανε και τὸν εὐλογοῦσε. Τόνε νόμιζε γιατὸ ἄνθρωπο! Ὑστερα, ἅμα κατάλαβε μετ' ἡ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ, εἶπε μέσα του: Στάσου, κανάγιε, και θὰ σοῦ δείξω. Στὸ μυστικὸ δεῖπνο τὸ λοιπὸν, βούτηξε ἕνα κομμάτι ψωμί στὴ σάλτσα τοῦ φαγιοῦ και τοῦ τῶδωκε, λέγοντας σιγανά: Πᾶρε, ἀγάπη μου, αὐτὴ τὴ φόλα, εἶνε ζαχαρωμένη. Ἦγουν δηλαδὴ. Πάρ' τηνα κι' ἄμε νὰ κρεμαστῆς. Ὁ Ἰούδας τὴν πῆρε, και ἀφοῦ ἔκανε ὅ,τι ἔκανε, πῆγε και κρεμάστηκε.

Ἔτσι κι' ὁ «Μυτιληνιὸς» ποῦ δὲν εἶναι ἴσα μετὸ νυχάκι σου, Χριστέ μου, δὲν θᾶχῃ τί δύναμη τὰ βασταχτῆ και νὰ μὴ δώσῃ τὴ φόλα σὲ μερικὸς ποῦ τοὺς παίνεσε ἄλλοτε, γιατί τῶρα δὰ κοντὰ τῶμαθε πῶς εἶνε Ἰσκαριώτες.

Ὁ καλὸς ὁ δάσκαλος δὲ βάζει πάντα τὸν ἴδιο βαθμὸ στα παιδιὰ, μὰ ἀναλόγως τὸ μάθημα ποῦ θὰποῦνε. Ποῖος θὰ φταίει; ὁ Δάσκαλος ἢ ὁ μαθητῆς;

Νὰ μᾶς συμπαθήσῃ ὁ φίλος κ. Εὐστράτιος Π. Χ' Δημητρίου, ὁ δραστήριος, ανοιχτόκαρδος και φιλότιμος δημοσιος κῆρυξ Ἰππείου ποῦ παραλείψαμε νὰ τοῦ χαρίσουμε δυὸ λόγια ἐκτιμῆσεως ποῦ τοῦ ἀξίζουν και ποῦ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ ἔχουμε χαρισμένα πρὸ πολλοῦ.

Τὰ παράπονά σας, φτάνει νὰ ἦναι δίκαια και γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, — ἔστω και χωρὶς ὑπογραφή, ρίχνετε τα στο Ταχυδρομεῖο: «Διευθύνειν «Μυτιληνιῶν»».

Κρασιά και ραγια ἔξωρα και ἀπ' ὅλα τὰ ποτὰ γνήσια και ἀθῶα θὰ εὑρετε στοῦ Παναγιώτου Καλλιά τὸ μεγάλο Ποτοπωλεῖον παρὰ τὴν Μητρόπολιν.

Σάββατον 5 Ἰανουαρίου 1918.

Ἐπεύθυνος Διευθυντῆς

Δῶρος Ἀδῶρος

